

Mand, der har blødt for Fædrelandet, som er anerkendt suldt ud som Invalid, som senere er kommen i Konflikt med Loven, men igen har faaet Væresoprejsning og alle sine borgerlige og politiske Rettigheder, hvorfor skal han saa ikke have Ret til at oppebære en tarvelig Understøttelse for Afsvænet af sin Forlighed? Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal maa vi ogsaa have op. Jeg blev lidt betænkelig ved at høre det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage). Tager jeg ikke fejl, er det ærede Medlem selv en gammel Soldat, ja har endogaa været Officer i den danske Hær (S. Hage: Jeg er ogsaa Invalid). Maa det ærede Medlem er imidlertid i det heldige Tilfælde at kunne sige pyt ad Invalidforsørgelsen. Men saadan er det ikke med alle, og derfor tænker jeg mig, at naar det ærede Medlem har været Soldat og Officer i den danske Hær og, som han selv siger, endog Invalid, vil han ogsaa være med til at faa den humanest mulige Fortolkning og den humanest mulige Lov. Vi maa sige os selv, at disse gamle Invalider fra 1848—49—50 dog raft væk bort. Er der nogle af dem tilbage, saa er det i hvert Fald ikke mange, og inden lang Tid er der ingen tilbage. Vi ere jo komne et ganske rundt Stykke Tid fra 1864, saa de, der vare med den Gang, ere ogsaa Mænd der snart ere henimod Støvets Mar, og Tallet af dem, der blive Invalider i Fredstid, er i Almindelighed ikke ret stort. Naar vi altsaa se Sagen ganske nøgternt og roligt, naar vi se, at Folketinget har været villigt til at bevilge de nødvendige Penge, ja at det, som det blev oplyst af det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen) endog ogsaa har været villigt til at bevilge mere, end Administrationen har ment at have Brug for, skulle vi saa ikke være humane over for disse Mennesker? Og naar det ærede Medlem for Fredensborg tænker paa sin egen gamle gode Soldatertid som Soldat og Officer i den danske Hær, mon det saa ikke kan røre hans Hjerter, saa at han vil sige: Lad os ikke tænke paa højre eller venstre, men lad os tænke paa at være humane over for trængende Medborgere, fordi vi ere her i en Situation, hvor det ikke kan tage saa forfærdelig meget med sig, at vi ikke nok kunde beregne det nogenlunde. Derfor vil jeg haabe, at det ærede Medlem, hvis Udtalelser kunde give Anledning til at antage, at han vil stille sig paa et mindre humant Standpunkt, om jeg saa maa sige — jeg vil nødig fornærme det ærede Medlem i denne Forbindelse, men i alt Fald ser det ud, som om det ærede

Medlem ikke var villigt til at gaa den samme Vej som det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen) osv., men ligesom vilde holde lidt igen — vil bringe sig sin hæderlige Soldatertid i Erindring, saa at han sammen med os kunde være med til at sige, at de, der have været Soldater, enten det er i Krig eller Fred, og som der lide Men paa deres Helbred, skulle have Erstatning af Samfundet saa godt som muligt. Vi kunne være sikre paa, at Erstatningen bliver lille nok endda.

Jeg vil altsaa slutte mine Bemærkninger med disse tre Henstillinger til den ærede Finansminister: Anvend en humanere Fortolkning af Loven, tag disse Folk med, som have faaet Væresoprejsning, og hjælp os til ogsaa at faa Fredsinvalider med i Forhøjelsen. Med disse Bemærkninger skal jeg for mit Vedkommende anbefale Lovforslaget. Jeg er glad ved den Tanke, der er kommen frem deri, og de ærede Medlemmer, der for en Tid siden stillede Forslag om, at vi skulle se at hjælpe de gamle Krigere, og som til hvende og sidst ved deres Ordfører lod til at ville affordere og gaa temmelig langt ned endda, ville ogsaa for en Del indrømme, at dette Lovforslag imødekommer den Tanke, de have hævdet. Om det end ikke gaar saa vidt, selv med de Ændringer, jeg har antydet, som det, de bragte frem, er det dog et godt Skridt henimod at afhjælpe den Trang, som mange Steder er til Stede paa dette Omraade.

S. Hage: Jeg ønsker blot at sige til det ærede Medlem, at mit Hjerter, som han appellerede til, tilsiger mig, at der er Fare paa Færde for de gamle Invalider, naar man blander alle de Spørgsmaal ind dert, som det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer have gjort. Det ærede Medlem har i Virkeligheden fremdraget et stort Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Arbejdsinvaliderne. Det maatte man vel nemlig snarest kalde de tilskadefomne Soldater. Men her, hvor der er Tale om Krigsinvalider, forekommer det mig, at man skulde gøre den Sag færdig først. Saa kunde man tale om de andre Spørgsmaal til hvilken som helst anden Tid, det er meget store og omfattende Spørgsmaal.

Sinesen: I sin store Almindelighed tror jeg nok, jeg tør udtale, at jeg har den Erfaring, at Invaliderne ere Genstand for megen Humanitet fra Administrationens Side. Dette udelukker imidlertid ikke og har